

JILL
SHALVIS

*Thuis op
Apple Ridge
Farm*

Vertaling Maaïke van der Rijst

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Jill Shalvis

Oorspronkelijke titel: *The Bright Spot*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Maaïke van der Rijst

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Adobe Stock

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2088 4

ISBN 978 94 027 7766 6 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze editie juni 2026

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Luna Wright werd wakker omdat er iemand aan haar tenen knabbelde. Wat zorgwekkend was, want ze was toch echt in haar eentje naar bed gegaan. Nou ja, afgezien van Sprout dan, haar vijftienjarige nogal dove vuilnisbakje uit het asiel. Hij lag achter haar te snurken. Met moeite deed ze een oog open. Ze hief haar hoofd, keek naar haar vroege bezoeker, slaakte een zucht en liet haar hoofd weer in het kussen vallen. ‘Verdorie, Ziggy, we hebben het hier toch over gehad? Het is nog donker.’ Ze deed haar ogen weer dicht, maar het bed begon ongeduldig te schudden.

Kreunend ging ze overeind zitten. Als manager van Apple Ridge Farm, een kleine, schattige, maar wel noodlijdende boomkwekerij en botanische tuin, was het haar taak om... tja... om alles te regelen.

‘Bè.’

Daar vielen ook de dieren onder die ze opgenomen hadden, zoals Dammit Ziggy, hun twee maanden oude weesgeitje, dat haar nu vol aanbidding aan stond te kijken.

‘Hè, je bent gewoon té schattig.’ Ze duwde hem opzij en stond op. ‘Blijf, ik ga alleen even naar de wc.’

Zijn hoefjes klikten op de houten vloer toen hij achter haar aan draafde. Zijn kopje stond op standje: ik ga liever met je mee.

Een paar minuten later kwamen ze de badkamer uit, nog steeds samen en allebei tot op het bot verkleumd. Vanuit de keuken klonk een geluid. Het was niet Sprout, want die lag nog steeds te snurken. Nee, een waakhond was hij niet. Snel pakte ze haar telefoon.

‘Bè.’

‘Sst!’ Met een hand toetste ze het alarmnummer in, de andere legde ze over de bek van Dammit Ziggy, kortweg DZ. *Alsjeblieft, laat het geen beer zijn.* ‘Wie is daar?’ riep ze luid.

‘Shep.’

Haar agrarisch medewerker. Ze zakte bijna door haar knieën van opluchting.

‘Is DZ hier?’ riep Shep. ‘Hij heeft zich weer door het hek heen gevreten en is ontsnapt. Meestal gaat hij eerst naar jou.’

Luna keek naar DZ die aan haar kuit stond te knabbelen. Toen Shep aan het einde van de gang verscheen, keek ze op. ‘Heeft hij weer een paaltje opgegeten?’ vroeg ze.

Hij knikte. ‘En toen peerde hij ’m meteen naar jou, zijn mammië.’

Ze moest erom lachen, maar het was wel waar. De jonge dieren die ze hier opvingen vond ze het leukste aan haar werk, en ze had een zwak voor DZ, wat het geitje en Shep allebei wisten.

Nu het onheil was afgewend, ging Sheps blik naar Luna’s pyjama, die bestond uit een zacht, dun hemdje en een kort broekje. Meteen sloeg hij zijn handen voor zijn ogen. ‘O, shit. Verdorie, bedoel ik. Sorry, *ma’am.*’ Toen hij een stap naar achteren deed, struikelde hij over zijn eigen voeten, en hij viel op zijn achterwerk, zijn hand nog steeds voor zijn ogen.

Hij was eenentwintig, zij bijna dertig, dus in elk geval kon ze niet beschuldigd worden van het verleiden van een minderjarige, maar zijn ontzette reactie had wel tot gevolg dat ze zich naar haar slaapkamer haastte om de spreij van haar bed te pakken en die om zich heen te slaan. Shep was een goede jongen en een kei in zijn werk. Wat ze hem ook opdroeg, hij kon het aan, maar het had haar een halfjaar gekost om hem zover te krijgen dat hij haar bij haar voornaam noemde en niet aansprak als *ma’am*. ‘Heb je je pijn gedaan?’

‘Nee.’ Hij stond op, zijn hand nog steeds voor zijn ogen. Zijn adamsap-

pel wipte op en neer omdat hij iets moest wegslikken. 'Dus...' Hij maakte een vaag gebaar naar de deur. 'Dan ga ik maar...'

'Weg? Ja, graag, en neem DZ mee. DZ!'

Het geitje was bezig een van haar lievelingsgympen op te eten. Ze rukte de schoen uit zijn bek. 'En graag voordat hij nog meer opeet.'

De slungelige Shep zag eruit als het snowboardende schoffie dat hij ook was wanneer hij niet voor haar aan het werk was. Zijn haar hing tot op zijn schouders, als een rocker, en hij droeg een T-shirt met lange mouwen met daarop een reclame voor skiwax, en hoge werkschoenen waar de veters los van hingen.

Hij knikte heftig, als een dashboardpoppetje in de auto.

'Kom, zo erg is het vast niet,' zei ze droogjes.

Hij werd zo rood als een kreeft. 'Nee, het is zeker niet erg. Ik bedoel, u zit prima in elkaar...' Hij trok een gezicht en slikte nog een keer. 'Eh... ik wil niet zeggen dat u sexy bent, want dat zou betekenen dat ik -'

'Shep.'

'Ja?'

'Wegwezen.'

'Juist!' Hij moest naar haar toe komen om Dammit Ziggy te komen halen. Zijn ene hand lag nog steeds voor zijn ogen, de andere stak hij tastend voor zich uit.

O, alsjeblieft, zeg. Ze liep langs hem heen naar de douche. Soms deed ze voor het werk pilatesoefeningen op YouTube, maar... ze vond het vreselijk. Bovendien wist ze niet eens zeker of ze wel effect hadden, wat het des te gemakkelijker maakte om het een keertje over te slaan. 'Tot straks.'

'Ja, *ma'am*.'

'Lúna,' riep ze over haar schouder.

'O, ja. Luna. *Ma'am*.'

Met een zucht deed ze de badkamerdeur dicht. Ze zette de douche aan en ging onder het lauwe water staan. Deze keer wachtte ze niet tot

die ene minuut dat het water echt heet zou zijn. Aangezien ze het grootste gedeelte van de dag buiten was – in het Sierragebergte, en het was april – had ze die zalige minuut echt nodig. Of het buiten nu koud was of niet, de lente was in volle gang in Tahoe. Het was een droge winter geweest, de tweede al, dus de sneeuw was zo goed als weg. Het water in het meer stond nu al te laag, en hier op Apple Ridge Farm deden ze hun best om de boomgaarden en tuinen in topconditie te houden, want daar verdienden ze de kost mee.

Twintig minuten later was ze aangekleed, net als anders in een spijkerbroek, werkschoenen en een sweatshirt met het logo van de kwekerij. Sprout, die niet van haar zij week, had zijn gebruikelijke blij-dat-ik-nog-leef-uitdrukking. Hij was helemaal klaar voor de ochtendronde om te zien of alles in orde was voor ze opengingen voor het publiek.

Zelfs wanneer Luna wist dat alles niet in orde was.

Een week geleden was de eigenaar van de kwekerij, haar baas Silas Wittman, plotseling overleden. Hij woonde in Los Angeles, acht uur rijden van Tahoe, iets waar iedereen blij om was, want hij stond bekend als een zuurpruim – wat hem de bijnaam *the Grinch* had opgeleverd – maar ze kon zich niet voorstellen hoe het nu verder moest.

Vijf jaar geleden had Silas haar weggelokt uit een baan die ze alleen maar voor het geld had genomen. Hij was geen gemakkelijke man geweest om voor te werken, zelfs niet op afstand, maar ze had nooit spijt gehad van deze stap, want nooit eerder had ze een baan zo leuk gevonden. Eens in het kwartaal was Silas steevast langsgekomen om iedereen de stuipen op het lijf te jagen, en hij had Luna ook om de maand gebeld. Tegen haar was hij een stuk aardiger geweest dan tegen de anderen. Hij had haar vragen beantwoord en had haar laten weten dat ze goed bezig was. Het was... geruststellend geweest, ook al was hij een nors type gebleven. Zijn dood had haar aangegrepen, want ze had echt geloofd dat hij te taai was om dood te gaan.

Zou degene aan wie Silas de kwekerij had nagelaten het goedvinden als ze op dezelfde voet doorgingen? Of zou er een grote verschuiving plaatsvinden? Straks had ze een afspraak met de notaris. Daar zou ze ongetwijfeld antwoord op al haar vragen krijgen. Leuk of niet, maar op dit moment voelde ze zich precies zoals die ene keer toen ze was gaan bergbeklimmen met vrienden en dertig meter boven de grond rond-draaiend in de wind aan een touw was blijven hangen.

Naast haar begon Sprout al te piepen vanwege zijn astma. Ze smolt en pakte de mollige lieverd op. 'Wil je een lift?'

Hij likte haar kin en nestelde zich lekker tegen haar aan, zoals hij elke dag had gedaan sinds ze hem uit het asiel had gehaald om hem van een eenzame dood te redden. Dat was nu twee jaar geleden, en hij ging als een trein.

Nu was zij echter degene die begon te piepen, want twintig kilo hond was wel twintig kilo. Ze verschikte hem in haar armen en liep door, wat haar weer een lief likje op haar kin voor de moeite opleverde. Als het moest, bleef ze hem voor eeuwig dragen.

Apple Ridge besloeg zo'n zestig hectare, waarvan elk hoekje in gebruik was. Het woeste Sierragebergte, onderdeel van de serie bergketens die samen de westelijke 'ruggengraat' van de Amerikaanse continenten vormden, lag om hen heen. Het was een mengeling van dichte bossen, grimmige rotswanden en weelderige valleien, en hun hoekje vormde daarop geen uitzondering. De uiterste punt van het land lag aan een kreek. Daar, waar je het water kon horen ruisen, stonden zeven kleine blokhutten, met de nadruk op klein.

Luna woonde in de eerste, en ze was er belachelijk dol op. In de andere blokhutten woonde de rest van het personeel. Nou ja, behalve in de laatste dan, want daar waarde naar verluidde de geest rond van iemand tegen wie Silas ooit tekeer was gegaan. Aangezien dat een lange lijst van mensen was, was niet meer te achterhalen wie het geweest kon zijn. Maar sinds een van de vakantiekrachten een paar jaar geleden had

beweerd een bleek, doorzichtig gezicht tegen het raam gedrukt te hebben gezien, stond de hut leeg.

Luna, die zelf nog nooit een geest gezien had maar het bestaan ervan niet van de hand wees, keek altijd of ze een gezicht in het raam kon zien. Niets, dus ze liep door op het pad langs de kerst-, kersen- en appelboomgaarden en de botanische tuinen. Bij de schuur waar hun opvangdieren woonden, vertraagde ze haar pas. Hierbinnen woonden onder andere vijf kippen, stuk voor stuk diva's. Vier geiten die schattige duiveltjes waren. Drie lieve en aanhalige varkens, die altijd uit waren op eten, twee koeien, ofwel de melkmeisjes, en een nieuwsgierige emoe die Estelle heette... Maar gelukkig zat er geen patrijs in een perenboom.

Door de openstaande deuren zag ze dat Shep een emmer voer voor Miss Piggy en Hogwarts, hun minivarkentjes, aan het halen was. Of althans, toen ze de beestjes hier hadden gehuisvest toen ze nog maar drie weken oud waren, was hun verteld dat het minivarkens waren. Nu waren ze drie jaar en wogen ze honderdvijftig kilo. Per stuk.

Shep keek op, en Luna zwaaide. Zelfs van hieraf kon ze zien dat zijn wangen rood kleurden. Met een zucht liep ze door naar The Square, hun centrale locatie. Daar zat The Bright Spot, een klein eetcafé'tje, een oude paardenschuur met de naam Stella's Place, die nu dienstdeed als souvenir- en cadeauwinkel, en het kantoortje waar mensen zich konden opgeven voor de activiteiten die ze in het seizoen organiseerden, zoals ritjes met een janplezier of van een grote stapel hooibalen af sleeën. Verder was er een klein koffiebarretje, maar dat was over de kop gegaan en stond momenteel leeg tot ze een nieuwe uitbater hadden gevonden.

Ze liep naar het eetcafé, waar ze met ingrediënten werkten die hier op het terrein groeiden, maar ook met spullen van andere ranches en boerderijen uit de buurt. Vroeger was het een boerderij geweest. Nu stonden er grote terracottapotten met veldbloemen op de veranda, waardoor het pand een warmte uitstraalde die over een paar uur werd

vermengd met de heerlijke geur van eten die uit de openstaande ramen kwam waaien. Binnen was alles smetteloos schoon. De oude gelakte houten vloer glansde, de muren van schrootjes roken naar citroenolie. Op de tafeltjes stonden vazen met verse bloemen, en dat allemaal dankzij Chef, de man die de tent runde.

Bij de voordeur bleef Luna even stilstaan. Verbaasd met haar ogen knipperend keek ze naar een foto van haarzelf die op de deur geprikt was. Erop stond met rode stift geschreven: Waag het niet binnen te komen tenzij je eindelijk een beurt hebt gehad!

‘Nou ja, zeg!’ Ze rukte de foto van de deur, maar zag toen dat er nog eentje onder zat. En een derde. En een vierde. ‘Ach, doe me een lol!’ Ze zette Sprout neer, trok de hele stapel eraf en stormde het eetcafé binnen, waar nog geen hond was omdat het nog maar zeven uur was. De kwekerij ging pas om tien uur open voor het publiek. ‘Chef, ik weet dat je er bent! Kom tevoorschijn, jij lafbek!’

Chef, die een dierbare vriend van haar was – al was die vriendschap nu voorbij natuurlijk – stak met een onschuldig gezicht zijn hoofd om de keukendeur. Alsof die vent ook maar één dag in zijn hele leven onschuldig was geweest.

Hij had een keukenmes in zijn ene hand en een tomaat in de andere. ‘Dus,’ zei hij, naar de flyers in haar hand gebarend, ‘Gelukt?’

‘Die strontvervelende missie van jou om je met mijn liefdesleven te bemoeien –’

‘Gebrek aan liefdesleven zul je bedoelen.’

Oké, dat was waar. Helaas.

‘Hoe ging het gisteravond?’ vroeg hij.

‘Hij is niet komen opdagen.’ Die ‘hij’ was een man met wie ze had afgesproken om een kop koffie te gaan drinken. Zeggen dat ze niet veel geluk had met daten was hetzelfde als zeggen dat de hemel blauw was of dat het ’s zomers warm was. Er was geen speld tussen te krijgen.

Zijn uitdrukking verzachtte. ‘Och, lieverdje toch –’

‘Nee,’ zei ze, met een priemende vinger naar hem wijzend. ‘Heb niet het lef om medelijden met mij te hebben.’

‘Heb ik niet. Je bent intelligent, veerkrachtig, inventief, mooi -’

Ze snoof smalend. ‘Je weet donders goed dat het budget niet toelaat dat je opslag krijgt.’

‘Ik heb geen medelijden met je,’ herhaalde hij, terwijl hij het mes en de tomaat neerlegde om een kop koffie voor haar in te schenken. ‘Ik heb medelijden met die zultkoppen die jou aan hun neus voorbij laten gaan. En ja, ik realiseer me dat ik een van die zultkoppen ben...’

Daar ging ze niet op in en ze snoof de lucht dramatisch op. ‘Je weet hoe dol ik ben op de geur van jouw vers gezette koffie.’

‘Luna -’

‘En weet je waar ik nog meer dol op ben? Dat niemand tegen me praat terwijl ik hem opdrink.’

Hij rolde met zijn ogen. ‘Ik probeer serieus te zijn.’

Ze zuchtte. Tijdens hun eerste studiejaar hadden ze een relatie gekregen, en hij kon er ook niets aan doen dat hij er pas in hun laatste jaar achter was gekomen dat hij op mannen viel. Liefde was liefde, en zo. ‘Maak je over mij niet druk. Brand is erger. Maar ik ben klaar met blind dates. Als iemand belangstelling voor mij heeft, zal hij in een essay van duizend woorden duidelijk moeten maken waarom het geen tijdsverspilling zou zijn.’

Zijn mond vertrok in een scheve glimlach, wat supercharmant was. ‘Tenzij het een lekker ding is, toch zeker?’

‘Nee. Lekkere dingen zijn altijd eikels.’

Hij legde zijn hand op zijn borst en wankelde dramatisch achteruit.

‘Met uitzondering van jou, natuurlijk’ zei ze, en ze hief haar koffiekop op. ‘Bedankt. Ik moet verder.’

‘Wacht even.’ Hij verdween naar achteren en kwam weer tevoorschijn met een varkensbot in een zakje. ‘Voor Sprout.’

Sprout hield op met hijgen en piepen zodat hij zijn oren, die de helft van zijn schofthoogte waren, kon spitsen.

‘Je krijgt hem pas wanneer we op kantoor zijn,’ zei Luna tegen de liefste en altijd aanwezige man in haar leven.

Sprout zuchtte, maar liep op eigen kracht met haar mee naar Stella’s Place. Luna keek naar binnen. De individuele stands waar vroeger de paarden hadden gestaan, waren omgebouwd tot kraampjes, waar een bonte verzameling souvenirs en tierlantijnen verkocht werd. ‘Stella?’

Stella Montgomery, de oude dame die alle kraampjes voor de kwekerij runde, dook op uit het tweede kraampje, waar ze potten met jam uit de buurt op de planken aan het zetten was. ‘Welterusten!’ riep ze vrolijk naar Luna.

Glimlachend speelde Luna het spelletje mee. ‘Het is ochtend.’

Zoals te verwachten was, schudde Stella haar hoofd. ‘Het is bedtijd.’ Het liefst had Stella dag en nacht omgekeerd. Er werd gefluisterd dat ze ook nog een vampier was, maar aangezien ze die geruchten zelf de wereld in geholpen had, nam niemand het serieus. Stella was vierenzeventig en had een wild leven geleid. In al die jaren had ze heel wat echtgenoten versleten. Tegenwoordig had ze trouwen als hobby opgegeven, maar mannen nog lang niet.

Ze was ook Luna’s oma. Nou ja, haar adoptieoma. Luna was als baby geadopteerd. Over haar biologische ouders wist ze helemaal niets, dus ze was heel erg aan Stella gehecht. Stella’s dochter, dus Luna’s adoptie-moeder, wilde liever niet al te veel meer met Stella te maken hebben omdat ze zo ‘moeilijk’ was, maar Luna had geweigerd haar voorbeeld te volgen. Om te beginnen had Stella haar nog nooit laten zitten. Dus toen Luna’s moeder genoeg van Stella’s capriolen had gehad en Stella bovendien in geen enkel verzorgingshuis welkom was, had Luna haar met alle liefde een dak boven haar hoofd en een baan gegeven.

Stella’s Place was immens populair, vooral omdat zij zo’n flamboyant type was, mensen de toekomst voorspelde en leuke spullen verkocht. De mensen waren er allemaal dol op. En Luna was stapeldol op haar. Net als op al haar andere medewerkers en haar leventje hier. Het

probleem was alleen dat ze zowel goede als slechte jaren hadden gehad, en waarschijnlijk meer slechte dan goede. Maar goed, ze hoorden erbij hier in Tahoe, zowel voor de plaatselijke bevolking als voor de toeristen, en iedereen hield van hen. Dat zou toch zeker gewicht in de schaal leggen voor degene die nu over hun lot moest beslissen?

Er vormde zich een ijzeren band om haar borst toen ze eraan dacht dat ze al over een paar uur te horen zou krijgen wat dat lot zou zijn en hoe de toekomst er voor zowel de kwekerij als voor haarzelf zou gaan uitzien.

En of iedereen hier überhaupt nog een toekomst had.

Hoofdstuk 2

Om vijf uur die middag zat Luna volkomen daas in haar oude pick-up-truck. Ze was net bij Silas' notaris vandaan gekomen en stond nu op de parkeerplaats van café Olde Tahoe Tap, en haar voeten weigerden haar hersens te gehoorzamen. Boos keek ze in haar spiegeltje. 'Stap nou gewoon die auto uit.'

Maar haar weerspiegeling deed niets van dat alles.

'Zit je weer tegen jezelf te praten?' klonk een vrouwenstem door het openstaande raampje van Luna's auto. Die stem behoorde toe aan Willow Green, al sinds de steentijd haar beste vriendin, en tevens het genie achter de botanische tuinen van de kwekerij.

Zorgvuldig haalde Luna adem. 'Ten eerste dank je wel voor die bijna-hartaanval. En mag ik je even laten weten dat tegen jezelf praten een teken van intelligentie is?'

'Maar jij praat alleen tegen jezelf als er iets naars aan de hand is. Bovendien ben je altijd stipt op tijd voor onze wekelijkse borrel, en nu ben je al twintig minuten te laat. Dus wat is er loos?'

'Niks.'

Willow wees beschuldigend naar haar. 'Je knipperde twee keer met je ogen.'

'Nou en?'

'Dat doe je altijd als je liegt.' Willow hapte naar adem. 'Wacht eens even. Zijn onze banen veilig? O, lieve hemel, zeg alsjeblieft dat die notaris heeft gezegd dat onze banen veilig zijn. Ik heb net dit jack gekocht.'

Moet ik het terugbrengen en in paniek raken?’

‘Je hoeft niet in paniek te raken,’ reageerde Luna. Dat was ze zelf al erg genoeg.

‘Wat is er dan?’ Willow legde haar hand op haar hart. ‘Niks zeggen. Silas heeft mijn promotie niet bekrachtigd voordat hij overleed.’

Luna haalde zorgvuldig adem, want ze stond op het punt om tegen haar beste vriendin te liegen. Een paar maanden geleden had Willow Luna gevraagd of ze Silas wilde polsen of hij haar tot manager wilde promoveren, wat betekende dat sommige medewerkers direct onder haar zouden vallen. En tijdens haar laatste telefoontje met Silas was Luna daar ook over begonnen, maar hij had haar al snel onderbroken.

‘Vraag me dat niet,’ zei hij. ‘Zo kun je je later beroepen op plausible ontkenning, want mijn antwoord is driewerf nee.’

Hoewel Willow een kei was in het runnen van de botanische tuinen, was ze niet zo goed met mensen. Sterker nog, daar bakte ze niets van. En dat wist Silas.

‘Sorry, Willow,’ zei ze zachtjes. ‘Hij heeft er niets over vastgelegd.’ Kijk, dat was niet echt een leugen, het was een leugentje om bestwil, want ze zag niet in waarom ze Willow zou kwetsen nu Silas er niet meer was.

Willow bleef even stil. Toen knikte ze. ‘Bedankt dat je het geprobeerd hebt.’

Ook Luna knikte, al voelde ze zich een ontzettende trut. ‘Natuurlijk.’ Wanhopig ging ze op zoek naar iets om haar af te leiden van wat ze net bij de notaris had gehoord. Ze keek naar Willows supergave nieuwe leren jack, haar donkere spijkerbroek en kniehoge laarzen. Het mens zag eruit of ze net was weggelopen bij een fotoshoot voor de cover van een of ander magazine. ‘Je werkt de hele dag in de modder. Hoe speel je het dan klaar er altijd de hele dag zo fantastisch uit te zien?’

‘Als je er fantastisch uitziet, voel je je ook fantastisch.’ Even zweeg ze. ‘Ook al is mijn innerlijke yogahouding de neerwaartse spiraal.’ Ze

maakte het portier van Luna's auto open. 'Kom, ik heb opeens echt behoefte aan een borrel.'

'Het spijt me, Willow.'

'Niet jouw schuld.' Toen Luna de auto uit stapte, bekeek Willow haar eens goed. Ze droeg een van de enige twee nette outfits die ze in de kast had hangen: een zwart getailleerd colbertje met daaronder een wit hemdje, een zwart rokje en haar enige paar sandaaltjes met hakken, ook zwart.

Willow schudde haar hoofd. 'Deze outfit heb je al sinds ons tweede studiejaar, toen je in dezelfde week zowel een sollicitatiegesprek had als naar de begrafenis van een docent moest.'

'Ja, en?'

'En...' Met enige tegenzin glimlachte Willow. 'Het staat je nog steeds fantastisch. Maar je moet je kleden voor het leven dat je wilt leiden als we ooit ons pact willen nakomen. En dat wil ik nu meer dan ooit.'

Ze hadden elkaar beloofd om ooit samen een B&B te beginnen en eigen baas te zijn. In die tijd waren ze zestien geweest en werkten ze voor een dierenartsenpraktijk, waar ze de hokken moesten schoonmaken. Het was een shitbaan geweest. Letterlijk, maar ze hadden heel veel tijd gehad om grote dromen te hebben.

Stijf van de schuldgevoelens zette Luna koers naar het café. Het pand, dat uitkeek op het oogverblindende Lake Tahoe, was ontworpen met een Zwitsers chalet in het achterhoofd. De stenen muren hadden houten accenten, er waren verschillende dakkapellen, nepbalkonnetjes en balustrades, en het geheel werd verlicht met kerstlichtjes. Het zag er uitnodigend en gezellig uit.

Luna was blij dat ze hier hadden afgesproken. Gezien de stress en de shock die ze had overgehouden aan wat ze bij de notaris te horen had gekregen, was ze zelf ook ernstig aan een borrel toe.

Silas Wittman had haar vijftig procent van de kwekerij nagelaten. Vijftig procent...